

Arrest

nr. 271 296 van 14 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. PONSAERTS
Avenue Adolphe Lacomblé 59-61/5
1030 BRUXELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. PONSAERTS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Gambiaanse nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Bambara etnie. U bent geboren op X 1984 in X.

In Banjulinding woont u op de compound van de familie van uw vader. Uw ouders zijn nooit getrouwd. U heeft geen goede relatie met uw familie.

Wanneer u 10-11 jaar oud bent, ontdekt u dat u op jongens valt. U tracht seksuele betrekking met uw neef Ma. aan te knopen, maar hij dreigt de familie hierover in te lichten.

Bij het voetballen leert u B. kennen. Jullie worden goede vrienden en na zo'n 2,5 à 3 jaar vertelt u aan B. dat u van hem houdt. Jullie starten een relatie rond het jaar 2002-2003.

In 2005 begint u te werken als chauffeur voor de politie. In 2007 wordt u gepromoveerd tot sergeant.

Uw vader wil dat u trouwt. U bent hier niet gelukkig mee. B. raadt u aan om uw vader te vertellen dat u homoseksueel bent. U denkt hier enige tijd over na. In 2007 besluit u aan uw vader te vertellen dat u een relatie heeft met B.. Uw vader neemt dit niet goed op en haalt er zijn broers bij. U wordt uit de compound gegooid en trekt in bij uw vriend M..

U en B. besluiten in 2010 naar Senegal te gaan. U verblijft gedurende 6-7 jaar in de regio Casamance en besluit terug te keren naar Gambia nadat een nieuwe president verkozen werd. U huurt een woning in Latrikunda, terwijl B. opnieuw intrekt bij zijn moeder.

In november 2018 gaan u en B. naar een toeristisch gebied aan de grens met Senegal. Het is een plek waar vele toeristen, ook buitenlanders, heen gaan. U en B. hebben een romantisch moment in de buitenlucht. Jullie worden betrappt en aangevallen door mensen uit de buurt. Jullie worden naar een apotheker gebracht voor medische verzorging, wanneer jullie weten te ontkomen.

U en B. reizen naar Senegal, waar jullie een visum op de Franse ambassade bekomen. U reist begin december 2018 van Senegal via Frankrijk naar België. Op 16 januari 2019 dient u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

De Dublin-procedure is heel verwarrend voor B.. Op een nacht, wanneer jullie nog in een opvangcentrum verblijven, verdwijnt hij met de noorderzon. U zoekt B. met de hulp van enkele vrienden, maar kan hem niet vinden.

In België ontdekt u dat u seropositief bent. U vreest discriminatie omwille van uw ziekte bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een politiekaart (dd. 30/01/2018), een opsporingsbevel (dd. 18/11/2018), attesten van Rainbow House (dd. 11/03/2021 + 18/02/2021), attest m.b.t. vaststelling littekens (dd. 19/02/2021), medisch dossier m.b.t. seropositiviteit (dd. 06/02/2020), brief van uw vertrouwenspersoon, brief van V.H. en een print van een post op sociale media i.h.k.v. de zoektocht naar uw voormalige partner.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

*U verklaart voor het CGVS dat u **omwille van de medicatie die u voor uw hiv-besmetting neemt, zeer moe bent, een gebrek aan slaap heeft en dat u lichamelijke pijnen** heeft (notities persoonlijk onderhoud dd. 24/03/2021 (verder notities CGVS 1), p. 15-16). Tijdens het eerste onderhoud wijst uw vertrouwenspersoon er ook op dat u soms **problemen heeft met uw geheugen omwille van de medicatie** (notities CGVS 1, p. 20). Op het einde van het onderhoud herhaalt u bezorgd te zijn over uw gezondheid en dat u altijd moe bent en benoemt u lichamelijke pijnen (notities CGVS 1, p. 27). Uw vertrouwenspersoon verklaart nogmaals dat de **discrepanties vooral zijn ten gevolge van uw medicatie**. Op het einde van het tweede onderhoud wijst uw raadvrouw eveneens op de **invloed van uw medicatie op uw gezondheid, uw mentale welzijn en uw vermoeidheidsniveau en de lange duur van de onderhouden** (notities persoonlijk onderhoud dd. 02/06/2021 (verder notities CGVS 2), p. 27). In een brief wijst uw vertrouwenspersoon er later nogmaals op dat u zich slechts **maximaal één uur kan concentreren en dat uw antiretrovirale medicatie een sterke impact heeft op uw welzijn en dat u constant pijn** heeft (brief toegevoegd in uw administratieve dossier). Echter, **het door u neergelegde attest (dd. 19/02/2021) dat opgesteld werd door uw dokter, spreekt enkel over littekens op uw lichaam, maar niet over de neveneffecten van uw medicatie. Het door u neergelegde medisch verslag aangaande onderzoeken n.a.v. uw hiv-besmetting, maakt evenmin enige melding van nevenwerkingen van uw medicatie, hoewel u reeds een antiretroviraal***

medicament nam toen dit verslag werd opgesteld (informatie toegevoegd in uw administratieve dossier). Bovendien haalt u zelf geen geheugenproblemen aan omwille van uw medicatie.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Afgaande op uw verklaringen is het CGVS niet overtuigd dat u homoseksueel bent.

U verklaarde dat u de Gambiaanse nationaliteit bezit en dat u werd vervolgd (of vervolging vreest) wegens uw seksuele oriëntatie. In het licht van de elementen in uw dossier is het CGVS er echter niet van overtuigd dat u homoseksueel bent. Hoewel het Commissariaat-generaal constateert dat het niet evident is, de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoeker die beweert homoseksueel te zijn, verwachten dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-generaal mag van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties verwachten.

Slechts na een eerste onderbreking tijdens het eerste onderhoud, nadat u ruim de tijd heeft gehad om met uw raadvrouw en vertrouwenspersoon te praten legt u enige verklaringen af over uw homoseksuele geaardheid en dat u om die reden problemen had met uw familie (notities CGVS 1, p. 12-13), hoewel eerder reeds gevraagd werd naar o.m. uw relatie en problemen met uw familie (notities CGVS 1, p. 7). Uw raadvrouw voegt hier nog aan toe dat u het bijzonder moeilijk heeft om over uw seksuele geaardheid te spreken, dat u zowel met uw vertrouwenspersoon als met uw raadvrouw veel gesproken heeft over uw problemen, maar dat u heel gesloten bent omdat er misschien te veel personen aanwezig zijn (interviewer, tolk, raadvrouw en vertrouwenspersoon), dat u ook al bij uw raadvrouw heel gesloten was en het tijd gevraagd heeft voor u uw verhaal deed. U verklaart zelf ook dat u zeer gereserveerd bent en dat u het moeilijk heeft om uzelf uit te drukken als u de andere persoon niet goed kent, en ook dat het dingen zijn die heel moeilijk zijn en u zelf ook niet begrijpt. Het is echter uiterst opvallend dat u het CGVS niet onmiddellijk de volledige toedracht van de problemen met uw familie uitlegt, te meer daar u met zowel uw vertrouwenspersoon (van Rainbow House) als uw raadvrouw gesproken heeft over uw problemen en u door hen zonder enige twijfel ook voorbereid werd op het onderhoud voor het CGVS. Bovendien verklaarde u reeds voor de DVZ dat u homoseksueel bent en om die reden het land moest verlaten (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uit brieven en attesten van Rainbow House blijkt bovendien dat u reeds deelgenomen heeft aan meerdere bijeenkomsten die door Rainbow House georganiseerd werden. Verder blijkt uit de door u neergelegde brief van V. H. dat u een lange weg heeft afgelegd om uw geaardheid te aanvaarden en dat u hierbij werd geholpen door o.m. Rainbow House. Deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds grondig aan, te meer daar uw vriend S. u nog op de dag van het onderhoud had aangeraden te vertellen wat er gebeurd was (notities CGVS 1, p. 24), u hem vertrouwt en hij op de hoogte is van uw geaardheid (notities CGVS 1, p. 12 + p. 24 + p. 26 + notities CGVS 2, p. 22).

U blijft bovendien uitermate oppervlakkig aangaande de ontdekking en de aanvaarding van uw homoseksuele geaardheid. U verklaart dat u nog heel jong was toen u zich aangetrokken wist tot uw neef, u was nl. 10 à 11 jaar, en u seksuele toenadering zocht (notities CGVS 2, p. 10-12). U verklaart verder dat uw neef ermee dreigde aan anderen te vertellen wat u van hem wou, waardoor u bang werd en u niet verder doorzette. **Gevraagd hoe u merkte dat u die gevoelens (van aantrekking tot andere jongens) had, verklaart u dat u nog jong was en dat het lang geleden is. Opgemerkt dat u toch kan uitleggen hoe u dat ontdekte, verklaart u bang geweest te zijn (omdat uw neef ermee dreigde anderen te vertellen wat u van hem wou) tot u B. ontmoette.** Later teruggekomen op de ontdekking van uw geaardheid (notities CGVS 2, p. 14-16), herhaalt u dat u bang was tot u B. leerde kennen en dat u met B. vertrouwen had opgebouwd. Gevraagd hoe u met die bangheid in de loop der jaren omging, verklaart u "Ik ben iemand die veel in mij kan houden en niet delen met anderen. Daarom kon ik het bij mij houden." Gevraagd hoe dat evolueerde, verklaart u dat al uw vrienden mannen waren en dat u geen liefde had gekregen van uw moeder "en die dingen bleven zo evolueren in mij," **zonder dat u enige**

verklaringen aflegt over de evolutie van uw eigen denken over uw geaardheid. Gevraagd hoe u anno 2021 tegenover uw geaardheid staat, dient de vraag viermaal in verschillende bewoordingen gesteld te worden voor u aangeeft dat “u er van houdt en er fier op bent.” Gevraagd naar de evolutie van uw mening omtrent uw geaardheid, aangezien u aanvankelijk bang was en er nu fier op bent, spreekt u over andere personen die u in Europa ontmoet heeft. Opgemerkt dat die personen een ander parcours hebben afgelegd en nogmaals gevraagd hoe dat voor uzelf veranderde, spreekt u wederom over personen die u in Europa heeft leren kennen, zonder dat u enige uitleg geeft over hoe u uw geaardheid heeft weten te aanvaarden. Nogmaals gevraagd hoe het voor u veranderde, verklaart u dat men zich in Europa meer met zijn eigen zaken bezighoudt en dat mensen in Gambia heel veroordelend zijn en zich met uw zaken zullen bemoeien, **zonder dat u enige uitleg geeft over hoe de angst omtrent uw geaardheid veranderde in een fierheid over uw geaardheid.** Later verklaart u dat uw geaardheid u blij, gelukkig maakt (notities CGVS 2, p. 18-19). Gevraagd dat uit te leggen, verklaart u zo te willen leven. Gevraagd of dat (uw geaardheid) doorheen uw leven kan veranderen, spreekt u over uw familie die niet begrijpt dat het iets is wat in uzelf is en dat u het niet kan veranderen. Gevraagd of u dat ooit heeft willen veranderen, verklaart u nu enkel aan uw gezondheid te denken en dat nooit te zullen veranderen. Gevraagd of u daar in het verleden ooit een andere mening over gehad heeft, spreekt u over personen die van u weggelopen zijn omwille van uw ziekte. Nogmaals gevraagd of u uw geaardheid ooit heeft willen veranderen, spreekt u over de mislukte toenadering tot uw neef, waarna u niets meer gedaan heeft tot B. in uw leven kwam. U ontwijkt meermaals de vragen aangaande de ontdekking en de aanvaarding van uw geaardheid. **Aangezien u meermaals deelgenomen heeft aan bijeenkomsten die door Rainbow House georganiseerd werden en u uw geaardheid na een zeer langdurig proces heeft weten te aanvaarden (zie de door u neergelegde brieven en attesten in de groene map in uw administratieve dossier), is het niet aannemelijk dat u dit uitermate belangrijke punt in uw geaardheid niet kan uitklaren door te spreken vanuit een persoonlijke ervaring. U bent hier allerminst toe in staat, wat de doorleefdheid van uw verklaringen grondig aantast.**

U verklaart dat u op 10-11 jarige leeftijd trachtte om betrekkingen aan te knopen met uw neef Ma. (notities CGVS 2, p. 10). Tijdens het eerste onderhoud werd echter gevraagd naar uw ooms en al hun kinderen die met u en uw gezin in dezelfde compound woonden (notities CGVS 1, p. 6-7), waarbij **geen enkel familielid met de naam Ma.** noemt. U benoemt evenmin een (half)broer met de naam Ma. (notities CGVS 2, p. 8-9 + Verklaring DVZ, vraag 17). Dat u er niet aan denkt om Ma. te noemen wanneer gevraagd wordt naar uw familie, tast de doorleefdheid van uw verklaringen aangaande de ontdekking van uw geaardheid verder aan.

Hoewel u verklaart dat u B. ontmoette in de periode 2002-2003 (notities CGVS 2, p. 14), dat jullie relatie zo'n 14 jaar geduurd heeft (Verklaring DVZ, vraag 15b) en eindigde toen B. verdween na jullie aankomst in België (notities CGVS 2, p. 21 + Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), maakt u uw relatie met B. niet aannemelijk.

Gevraagd hoe u wist dat u zich aangetrokken voelde tot B., verklaart u o.m. dat **jullie lange tijd vrienden waren voor u uw gevoelens en geaardheid kenbaar maakte** (notities CGVS 2, p. 12-14). U verklaart verder dat het bij jullie moeilijk is om zoiets te zeggen en dat u daar uw tijd voor genomen heeft tot u hem kon vertrouwen en dat u de juiste manier moest vinden om het te zeggen. Gevraagd hoe u dat vertrouwen opgebouwd heeft, verklaart u dat u veel bij hem gegaan bent en dat hij ook bij u kwam, dat jullie hechte vrienden waren en dat jullie samen uitgingen, om welke redenen u het aan hem durfde te zeggen. Nogmaals gevraagd hoe u dat vertrouwen heeft opgebouwd, omdat u niet aan al uw vrienden praat over uw geaardheid, verklaart u “Dat is omdat wij veel tijd samen doorbrengen, ofwel bij hem ofwel bij mij.” Opgemerkt dat het niet is omdat jullie veel tijd samen doorbrengen dat er vertrouwen is, verklaart u “Door met hem te praten, te babbelen, bestudeer ik hem. Daardoor weet ik dat hij te vertrouwen is.” Gevraagd naar de onderwerpen waar jullie over spraken om dat vertrouwen te kweken, legt u verklaringen af over wat er gebeurde nadat u hem sprak over uw gevoelens. Gevraagd waarover jullie spraken voor u hem over uw gevoelens vertelde, vertelt u dat B. niets rondvertelde en een goede houding had. **Gevraagd hoe u dan wist dat hij een goede houding had en dat hij niets zou doorvertellen, ontwijkt u de vraag opnieuw.** U geeft aan nooit de kans gehad te hebben iemand erover te vertellen, waarna u wederom spreekt over B. die blijkbaar eveneens gevoelens had voor u, waarna “u wist dat hij toen te vertrouwen was en u nog meer interesse kreeg in hem en besloot dat hij de enige was.” Opgemerkt dat u de vraag ontwijkt en dat gevraagd wordt naar wat er gebeurde voor u aan B. vertelde dat u van hem hield, verklaart u dat er veel gebeurd is en dat het lang geduurd heeft, waarna u spreekt over de gezinssituatie van B. en dat jullie vaak bij elkaar waren. Pas gevraagd of jullie over het weer of het eten praten, verklaart u dat het er vanaf hangt, maar dat jullie soms ook over de liefde praten.

Gevraagd hoe u het aanpakte om met B. over liefde en relaties te praten, verklaart u niet te weten hoe u het moet zeggen, hoewel jullie over vele dingen spraken. Later tijdens het onderhoud teruggekomen op dit onderwerp, blijft u wederom uiterst oppervlakkig (notities CGVS 2, p. 19). **Het is echter niet aannemelijk dat u niet kan uitleggen hoe u het (zelf)vertrouwen ontwikkelde om B. in vertrouwen te nemen m.b.t. uw geaardheid en uw gevoelens voor hem, hoewel u dit vertrouwen gedurende 2,5 à 3 jaar trachtte op te bouwen en u bang was nadat u door uw neef werd afgewezen (notities CGVS 2, p. 10-12 + p. 15-16).**

Verder weet u zeer weinig over de geaardheid van B., hoe hij deze ontdekt heeft en zijn eerdere relaties, u ontwijkt immers de vragen dienaangaande. Gevraagd wat B. u vertelde over zijn eerdere relaties, verklaart u dat hij daar niet over wou praten en dat hij zei dat het niet belangrijk was (notities CGVS 2, p. 20-21). Opgemerkt dat hij wel zijn leven voor u op het spel wou zetten, verklaart u niet over zijn verleden gepraat te hebben en dat hij iemand is die niet veel zegt zonder dat men daar naar vraagt. Gevraagd waarom u hem daar niet naar gevraagd heeft, verklaart u dat verschillende keren gevraagd te hebben, maar zonder succes, omdat hij u zei het verleden te vergeten. Gevraagd hoe B. ontdekte dat hij homo is, verklaart u dat hij enkel zegt dat hij niet van vrouwen houdt en dat u niet veel over B. kan vertellen omdat u niet veel van hem weet. Gevraagd hoe oud B. was toen hij zijn geaardheid ontdekte, verklaart u dat niet te weten. Gevraagd of u zijn eerste relatie was, verklaart u “dat is wat hij tegen mij zei, dat ik de eerste ben waar hij een relatie mee heeft.” Uw verklaring komt echter niet overeen met uw verklaring dat hij niet wou praten over zijn eerdere relaties. **Aangezien jullie relatie toch zo’n 14 (Verklaring DVZ, vraag 15b) à 16 jaar (notities CGVS 1, p. 27) geduurd heeft, jullie gedurende deze periode Gambia twee maal verlaten hebben en in Senegal zelfs van dorp naar dorp dienden te verhuizen wanneer mensen vermoedens begonnen te krijgen over jullie geaardheid (notities CGVS 1, p. 18-21) en hij toch veel verteld heeft (notities CGVS 2, p. 19) is het allerminst aannemelijk dat u niet meer kan vertellen over de geaardheid van B..**

Verder verwondert het dat, hoewel u veel gesproken heeft met B. en u veel liever wilt uitleggen waar jullie het over hadden nadat jullie relatie een aanvang had genomen (zie supra), u tijdens de beide onderhouds voor het CGVS op geen enkel moment enige verklaringen aflegt omtrent de situatie van B. nadat u uit de kast kwam bij uw vader, hoewel uw familie naar buiten bracht dat u en B. een relatie hadden en homoseksueel zijn (notities CGVS 1, p. 14) en de dorpelingen het wisten. Bovendien verbleef B. na jullie terugkeer vanuit Casamance bij zijn moeder die door andere dorpelingen verzorgd werd, terwijl u zelf in Latrikunda ging wonen. **Er kan niet ingezien worden dat B. zich in uw voormalige dorp zou vestigen bij zijn moeder, terwijl jullie beiden het land reeds eerder verlaten hadden uit angst omwille van jullie geaardheid.**

De print van een post op sociale media i.h.k.v. de zoektocht naar B. kan het voorgaande niet wijzigen.

Gelet op deze vaststellingen, maakt u uw relatie met B. niet aannemelijk.

Het is bovendien **niet aannemelijk dat u uw vader inlicht over uw geaardheid en uw relatie met B.** (notities CGVS 1, p. 13 + notities CGVS 2, p. 8), enkel omdat hij u “verstoorde” of “ambeteerde” door te zeggen dat u moest trouwen. Bovendien blijkt uit het geheel van uw verklaringen niet dat uw vader concrete plannen had omtrent een huwelijk. Het is dan ook allerminst aannemelijk dat B. u aanraadt uw vader in te lichten over uw geaardheid en jullie relatie, te meer daar u reeds een slechte relatie had met uw andere familieleden (notities CGVS 1, p. 7 + p. 13-14) en u met B. ook sprak over de beste manier om jullie relatie geheim te houden (notities CGVS 2, p. 12). Gevraagd hoe u dacht dat uw vader zou reageren op dit nieuws, ontwijkt u de vraag meerdere malen voor u verklaart dat u geloofde dat uw vader het zou aanvaarden omdat jullie een goede relatie hadden (notities CGVS 2, p. 23-24). **Het is echter niet aannemelijk dat u uw vader niet eerst in meer algemene bewoordingen zou vragen naar diens mening over homoseksuelen, te meer daar u hem daar nooit eerder over had horen praten. Bovendien blijkt uit het geheel aan uw verklaringen niet dat u nagedacht heeft over de mogelijke gevolgen van uw outing bij uw vader (notities CGVS 1, p. 13 + notities CGVS 2, p. 23-24), te meer daar u uiteindelijk vrij impulsief reageerde toen uw vader u weer sprak over trouwen en hij u vertelde dat hij zelf een vrouw zou zoeken als u daar niet klaar voor was. Dat u een goede relatie had met uw vader, kan echter niet aangenomen worden als voldoende reden dat u uw geaardheid bekend maakte, te meer daar u niet meer afhing van uw vader aangezien u reeds werkte (notities CGVS 1, p. 13). Dit maakt het des te opmerkelijker dat u er niet aan dacht alleen te gaan wonen, zonder uw vader over uw geaardheid te vertellen. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u (dan wel B., aangezien hij u aanmoedigde uw vader te vertellen over jullie relatie) een inschatting maakten omtrent het risico dat homoseksuelen in Gambia lopen, te meer daar u**

verklaart dat homoseksuelen er in de gevangenis gesmeten worden (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) en de president geen homoseksuelen in zijn land wou (notities CGVS 2, p. 17). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich afvroeg hoe uw vader mogelijks zou reageren op het nieuws van uw homoseksuele geaardheid of dat u verschillende mogelijke scenario's overdacht. In tegendeel, u verklaarde slechts dat B. u aanmoedigde uw vader op de hoogte te stellen en dat u dit amper een week nadien effectief deed (notities CGVS 2, p. 23). Uw verklaringen over uw outing tegenover uw vader overtuigen niet, daar zij geen blijk geven van werkelijk doorleefde ervaringen als homoseksueel in een homofobe maatschappij zoals de Gambiaanse. Uw verklaring dat u en B. buiten, in het openbaar, "romantiek" hadden en jullie elkaar kussen (notities CGVS 1, p. 14), toont eveneens aan dat jullie geen inschatting konden maken van het risico dat homoseksuelen in Gambia lopen.

U verklaart uw vader zelf ingelicht te hebben over uw geaardheid omdat hij u verstoorde door almaar te praten over een huwelijk (zie supra). Tijdens het tweede onderhoud gevraagd of u ooit met iemand anders dan B. over uw geaardheid gesproken heeft, verklaart u dat u er met V., S. en M. over gesproken heeft (notities CGVS 2, p. 22). Ter bevestiging gevraagd of dat alle personen zijn, antwoordt u bevestigend. Het is zeer opvallend dat u op dat moment vergeet dat u ook uw vader zelf ingelicht heeft over uw geaardheid. Bovendien heeft u ook met uw advocaat en vertrouwenspersoon gesproken over uw geaardheid (notities CGVS 1, p. 7). Uw verklaringen aangaande de personen met wie u gesproken heeft over uw geaardheid zijn niet consistent.

Gelet op deze vaststellingen, maakt u het niet aannemelijk dat u uw vader ingelicht heeft over uw geaardheid en uw beweerde relatie met B..

Aangaande het leven dat u leidde nadat u uw vader rond het jaar 2007 beweerdelijk inlichtte over uw geaardheid en uw relatie, kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden.

U verklaart dat u uw vader ingelicht heeft over uw geaardheid (notities CGVS 1, p. 13-14) rond het jaar 2007 (notities CGVS 2, p. 8), waarna u introk bij M. (notities CGVS 1, p. 13-14 + notities CGVS 2, p. 22-23). U verliet Gambia 3 jaar later, in 2010, om naar Casamance te gaan (notities CGVS 1, p. 18-19), waar u 6 à 7 jaar bleef. Hoewel uw familie naar buiten bracht dat u homoseksueel bent (notities CGVS 1, p. 14) en M. dit via anderen vernam (notities CGVS 2, p. 22), blijkt uit uw verklaringen voor het CGVS hoegenaamd niet dat u in deze periode enige problemen had, u verklaart enkel bang geweest te zijn (notities CGVS 1, p. 14) zonder dat u verhaalt over enige gebeurtenissen in de periode 2007-2010. Bovendien kon u blijven werken bij de politie en na uw terugkeer in Gambia wou u zelfs opnieuw aan de slag bij de politie (notities CGVS 1, p. 22 + notities CGVS 2, p. 11). Hoewel u na uw terugkeer niet meer kon werken bij de politie, verklaart u dat dit komt omdat het nieuwe regime hervormingen wou doorvoeren bij de politionele diensten en dat u in de toekomst eventueel wel terug bij de politie kon gaan werken. Bovendien verklaart u uitdrukkelijk pas eind 2017 problemen gekregen te hebben met de politie (notities CGVS 1, p. 18). Voor de DVZ verklaart u Gambia in 2010 verlaten te hebben omdat u en B. gediscrimineerd werden (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Voor het CGVS haalt u echter geen discriminatie aan in de periode 2007-2010. Uw verklaringen over deze periode in uw leven zijn niet consistent. U maakt het niet aannemelijk Gambia in 2010 verlaten te hebben en naar Senegal gegaan te zijn omwille van uw geaardheid, te meer daar u het niet aannemelijk wist te maken dat u uw vader vertelde over uw geaardheid (zie supra) en u geen gebeurtenissen in de periode 2007-2010 aanhaalt omwille van dewelke u naar Senegal ging.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u terugkeerde naar Gambia toen er een nieuwe overheid aan de macht kwam (notities CGVS 1, p. 14), want de oude president was "heel slecht." Later herhaalt u dat u terugkeerde naar Gambia omdat er een nieuwe overheid was (notities CGVS 1, p. 21-22). **Er kan echter niet ingezien worden waarom dit de reden is van uw terugkeer naar Gambia, aangezien jullie niet omwille van het voormalige regime naar Senegal gegaan zijn, maar omwille van uw familie** (notities CGVS 1, p. 13-14). Voor de DVZ verklaart u dat u in 2016 wel werd aangevallen toen u van een nachtclub kwam (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), maar haalt u geen problemen aan met de autoriteiten van uw land van herkomst, niet voor 2010 en niet nadat u uit Casamance terugkeerde naar Gambia (Vragenlijst CGVS, vragen 3.1-3.8). Uw verklaringen aangaande uw terugkeer naar Gambia, tasten de geloofwaardigheid van uw verblijf gedurende meerdere jaren in Senegal nog verder aan.

Aangezien u het niet aannemelijk maakt dat u Gambia in 2010 verlaten heeft omwille van uw geaardheid, maakt u het niet aannemelijk dat u gedurende 6-7 jaar in Casamance, Senegal (notities CGVS 1, p. 18-21) verbleef in de omstandigheden zoals u deze schetst voor het CGVS.

Uw verklaring dat u steeds van dorp naar dorp verhuisde wanneer mensen jullie begonnen te verdenken is daardoor op voorhand reeds niet geloofwaardig. Bovendien legt u geen enkele verklaringen af waaruit blijkt dat er verdenkingen of vermoedens waren omtrent jullie geaardheid toen jullie in Senegal verbleven, hoewel er gevraagd werd naar uw contacten met o.m. de dorpsbewoners.

*Het is bovendien niet aannemelijk dat u, die nadat u door uw familie op straat gezet werd (notities CGVS 1, p. 13-14), gedurende meer dan 6 jaar geen contact had met uw familie (notities CGVS 1, p. 21-23) en die een uitermate slechte relatie met uw familie aanhaalt (notities CGVS 1, p. 7 + p. 12-13) contact zoekt met uw familie wanneer u hoort dat uw vader overleden is. Dit is des te frapperender omdat u zich zo wederom in de aandacht van uw familie brengt, waardoor zij u opnieuw problemen kunnen bezorgen. Bovendien verklaart u de ene keer dat S. u vertelde over uw overleden vader (notities CGVS 1, p. 23), terwijl u de andere keer verklaart dat M. u inlichtte over het overlijden van uw vader (notities CGVS 2, p. 5). **U maakt het niet aannemelijk dat u na uw terugkeer in Gambia contact gezocht heeft met uw familie in de omstandigheden zoals u deze schetst.***

*Voor de DVZ verklaart u in Gambia **steeds in Banjulinding** verbleven te hebben (Verklaring DVZ, vraag 10), zowel voor als na uw verblijf in Senegal. Voor het CGVS verklaart u aanvankelijk ook steeds in Banjulinding gewoond te hebben (notities CGVS 1, p. 5), hoewel u later verklaart dat u na uw terugkeer uit Senegal in **Latrikunda** ging wonen (notities CGVS 1, p. 14 + p. 22). U legt tegenstrijdige verklaringen af aangaande uw woon- en verblijfplaatsen in Gambia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat u **in 2018 nog steeds in Banjulinding woonde** (visumdossier toegevoegd in uw administratieve dossier). Dit tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u door uw familie omwille van uw geaardheid op straat werd gezet nog verder aan.*

*Het is daarenboven opmerkelijk dat het visumdossier vermeldt dat u **gehuwd** bent (toegevoegd aan uw administratieve dossier), hoewel u uitdrukkelijk verklaart **nooit gehuwd** geweest te zijn (notities CGVS 2, p. 8).*

*U legt een opsporingsbevel neer dat op 18 november 2018 opgesteld werd. **Het is uitermate opvallend dat dit opsporingsbevel opgesteld wordt nadat u op 10 oktober 2018 ingeschreven werd voor de deelname aan een bijeenkomst die door Interpol georganiseerd wordt en u op 13 november 2018 een aanvraag voor een visum heeft ingediend bij de Franse ambassade te Senegal** (zie visumdossier). Bovendien blijkt uit het visumdossier dat het **bureau van de "Inspector General of Police" op 2 december 2018 nog een brief gericht heeft aan de Franse ambassade** om u te helpen met de aanvraag van uw visum, wat allerm minst aannemelijk is indien enkele weken eerder nog een opsporingsbevel werd uitgevaardigd. Het door u neergelegde opsporingsbevel komt niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Bovendien bevat dit opsporingsbevel enkele fouten tegen de Engelse taal en betreft het slechts een kopie van een document dat eenvoudig op te stellen is.*

*U legt eveneens een **politiebadge** neer. Deze werd uitgegeven op 30 januari 2018. Het is echter niet aannemelijk dat u in januari 2018 nog een politiebadge krijgt, indien u reeds sinds 2010 niet meer voor de politie gewerkt heeft (notities CGVS 2, p. 10). Deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw leven sinds 2007 nog verder aan.*

Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de reeds volledig aangetaste geloofwaardigheid van de door u geopperde seksuele geaardheid en relaties.

***U verklaart eveneens dat u niet kan terugkeren naar Gambia omdat u hiv-positief bent** (notities CGVS 1, p. 26-27 + notities CGVS 2, p. 24), en er gediscrimineerd kan worden (notities CGVS 1, p. 15). U legt in dit verband een medisch dossier neer (dd. 26/02/2020), waaruit blijkt dat op 12 december 2019 de hiv-diagnose gesteld werd.*

Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees bij een terugkeer naar Gambia omwille van uw ziekte, dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen in dit verband geen concrete elementen bevatten die er op wijzen dat er voor u bij een terugkeer een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou bestaan. U verklaart immers dat er te veel geroddeld wordt (notities CGVS 1, p. 26), waardoor het moeilijk zal zijn om ziek te zijn (notities CGVS 2, p. 24-25) en dat er in Gambia geen deftige medicatie te krijgen is. Gevraagd wat u vreest omwille van uw ziekte, weet u uw ziekte aanvankelijk niet los te koppelen van uw beweerdelijke, maar ongeloofwaardig bevonden, geaardheid. Gevraagd beiden los te koppelen, verklaart u dat mensen u gaan vermijden, dat er discriminatie zal zijn en dat er over u gepraat zal worden.

Gevraagd naar de discriminatie, verklaart u dat mensen geen begrip of verdraagzaamheid tonen omwille van de ziekte en dat er geroddeld wordt. Na meermaals de vraag in verschillende bewoordingen herhaald te hebben, verklaart u uiteindelijk dat u naar de gevangenis kan gaan – maar wederom kan u dit niet loskoppelen van uw beweerde geaardheid - en dat u geen werk meer kan vinden. Gevraagd hoe u weet dat u geen werk zal vinden, verklaart u enkel dat de mensen het niet vertrouwen, dat men niet open van geest is en dat iedereen het weet. Uit uw verklaringen blijkt echter meermaals dat u **niemand in Gambia ingelicht heeft over uw ziekte** (notities CGVS 1, p. 24-25 + p. 27) omdat u in België iemand reeds vertelde over uw ziekte en hij u daarna vermeed (notities CGVS 1, p. 24 + notities CGVS 2, p. 15-16). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom u andere personen zomaar zou inlichten over uw ziekte. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn, dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uw verklaringen in dat verband zijn echter te algemeen en te vaag om een ‘gegronde vrees voor vervolging’ of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ in uw hoofde te kunnen vaststellen.

Gevraagd of u in Gambia iemand met hiv kent, verklaart u wel gehoord te hebben dat er hiv is, maar weet u er niet veel over en kent u daar niemand die dat heeft (notities CGVS 2, p. 26). U weet verder niet wat er in Gambia over mensen met hiv verteld wordt. Gevraagd of u informatie opgezocht heeft, blijkt dat u alleen weet dat de voormalige president zei dat hij hiv kan genezen, maar heeft u verder geen andere informatie opgezocht. Gevraagd naar de reden daartoe, verklaart u het (in Gambia) niet geweten te hebben. Gevraagd of u sinds uw aankomst in België en sinds u weet dat u ziek bent informatie heeft opgezocht over mensen met hiv in Gambia, verklaart u dat niet opgezocht te hebben, hoewel u via uw dokter en uw vriendin V. in contact kwam met organisaties voor mensen met hiv. Het verwondert dat u op geen enkele manier meer informatie tracht te bekomen over de situatie van mensen met hiv in uw land van herkomst, behalve wat de voormalige president gezegd heeft, hoewel hij reeds in 2016 van de macht verdreven werd (notities CGVS 1, p. 21-22).

De situatie van personen met hiv in Gambia is echter niet van die aard om te besluiten dat elke persoon met hiv/aids, louter omwille van zijn of haar medische situatie een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond.

Uit informatie blijkt immers niet dat er gewelddadige acties ondernomen worden tegen personen met hiv of aids (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Bovendien blijkt uit informatie dat de Gambiaanse overheid werkt aan de verzorging, behandeling en steunverlening aan personen die hiv-positief zijn en dat er wordt gewerkt aan hiv-preventie campagnes.

Uit het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dermate geïsoleerd en systematisch gediscrimineerd te zullen worden dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming, te meer nu op verschillende niveaus in Gambia, zowel van overheidswege als door diverse (internationale) organisaties en instellingen, inspanningen worden geleverd voor de verbetering van de levensomstandigheden van personen met hiv/aids, m.b.t. zowel de gezondheidszorg als stigmatisering. U toont bijgevolg niet aan dat er in uw concreet geval sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden en dat de mogelijke discriminatie die u eventueel zou

ondergaan in geval van terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw besmetting met het hiv-virus een vervolging inhoudt in de zin van artikel A (2) van het Verdrag van Geneve.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

U legt in het kader van uw verzoek een medisch attest voor waarbij de arts twee littekens op uw lichaam vaststelt. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de arts om de omstandigheden waarin deze littekens opgelopen werden, vast te stellen. **Het medisch attest bevestigt dus dat u littekens heeft, maar biedt geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u deze heeft opgelopen.**

De door u neergelegde attesten en brieven van Rainbow House, uw vertrouwenspersoon en V. H., het opsporingsbevel, de politiebadge en de print omtrent uw zoektocht naar B. werden hierboven reeds besproken.

Tenslotte wordt gewezen op het gegeven dat een medische problematiek op zich geen reden is tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Om een verblijfsrecht o.b.v. deze medische problematiek aan te vragen, dient u hiertoe de geëigende procedure te volgen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 4 juni 2021. Als antwoord op deze notities bezorgt uw raadvrouw brieven van uw vertrouwenspersoon en van V. H. en een print omtrent uw zoektocht naar B., zonder dat er opmerkingen geformuleerd worden omtrent de notities van het onderhoud zelf, waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van “artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 24, eerste lid Herschikte Procedurerichtlijn”.

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

“Verweerder betwist niet dat verzoeker HIV heeft. Dit virus valt het afweersysteem aan dat het lichaam verdedigt tegen bacteriën en virussen. Vaak voorkomende symptomen zijn de volgende: hoofdpijn, vermoeidheid, misselijkheid, diarree, koorts, huiduitslag, gebrek aan eetlust, nachtelijk zweten (stuk 5). Verzoeker heeft verschillende van deze symptomen aangehaald tijdens beide persoonlijke onderhouds.

Vermoeidheid en hoofdpijn hebben logischerwijs een impact op het concentratievermogen van verzoeker. Voor verzoeker is het aldus bijzonder zwaar om tweemaal gedurende vier uren vragen te beantwoorden en geconcentreerd te blijven.

Daarnaast zijn de gevolgen ook fysiek zichtbaar: zijn voeten zijn opgezwollen (stuk 3), alsook zijn knieën; zijn gezicht is ook veranderd sinds hij de ziekte heeft.

Verzoeker wordt begeleid door een psycholoog (stuk 4).

Het is overduidelijk dat verzoeker concentratieproblemen heeft. Dit wordt ook bevestigd door de vertrouwenspersoon van verzoeker, G. Gerini van Rainbow House Brussel, alsook door V. Haesen.

Het is onzorgvuldig van verweerder om het tegendeel te poneren.

Bijgevolg heeft verzoeker bijzondere procedurele noden omwille van de symptomen waaraan hij lijdt door zijn HIV-ziekte. Door dit te ontkennen, heeft het deze vaststelling een impact op de beoordeling van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

Verweerder schendt bijgevolg artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 24, eerste lid Herschikte Procedurerichtlijn. Dit vormt een grond tot vernietiging van de bestreden beslissing.”

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van “de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1,A,2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, alsook van artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet juncto artikel 10, lid 3, b) van de Herschikte Procedurerichtlijn”.

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“Volgens artikel 1A2 van het Verdrag van Genève is een vluchteling hij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens één van de vijf gronden, in casu het behoren tot een bepaalde sociale groep omwille van zijn seksuele geaardheid, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en die bescherming van het land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil inroepen (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot C-201/12, X, Y en Z / Nederland).

1. De seksuele oriëntatie van verzoeker

Terughoudendheid

In de bestreden beslissing, werpt verweerder op dat verzoeker niet over zijn seksuele geaardheid gepraat heeft voor de pauze van het eerste persoonlijk onderhoud (p. 1-12).

Nochtans zijn er slechts drie vragen die zouden kunnen peilen naar zijn geaardheid. De eerste vraag werd slechts gesteld op bladzijde 7 van de notities van het eerste persoonlijk onderhoud. Net zoals de protection officer niet de vinger op de wonde legt, doet ook verzoeker dit niet: [...]

Verzoeker geeft wel degelijk aan dat hij geen goede band had met verschillende familieleden omwille van verschillende redenen. De problemen met zijn familieleden ontstonden toen verzoeker heel jong was. Als jong kind, heeft verzoeker steeds ervaren dat dit kwam naar aanleiding van het feit dat hij een natuurlijk en geen wettig kind was. Hij is het slachtoffer geworden van zowel fysieke als emotionele mishandelingen door zijn familieleden langs vaderskant.

Daar homoseksualiteit strafbaar is in Gambia, was hij uiterst voorzichtig om informatie te delen met anderen. Dus noch op school noch in het voetbalteam wist iemand dat verzoeker homoseksueel is, behalve zijn dichtste vrienden S. en M.. Bijgevolg kon hij hierover niet praten (p. 8 t.e.m. 12).

Hoewel tijdens het eerste persoonlijk onderhoud reeds werd aangegeven door de vertrouwenspersoon, de advocate en verzoeker zelf dat verzoeker het bijzonder moeilijk heeft om met onbekenden over zijn seksuele geaardheid te praten, toch wordt hem in de bestreden beslissing verweten dat hij niet onmiddellijk zijn problemen omwille van zijn geaardheid in Gambia benoemt.

Het Hof van Justitie oordeelde eerder dat niet onmiddellijk besloten kan worden dat een verzoeker niet geloofwaardig is wanneer hij wegens zijn terughoudendheid bij het onthullen van intieme aspecten van zijn leven niet meteen verklaard heeft homoseksueel te zijn, terwijl artikel 4, eerste lid van de Herschikte Kwalificatierichtlijn vereist om zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming kenbaar maakt (HvJ 2 december 2014, C-148/13 tot C-150/13, A, B en C / Nederland).

Door de motivering op bladzijde 2 van de bestreden beslissing, doet verweerder uitschijnen alsof verzoeker totaal niet over zijn seksuele geaardheid gesproken heeft tijdens de volledige duur van de twee persoonlijk onderhoud. Niets is minder waar. Het is belangrijk te preciseren dat verzoeker enkel in het eerste deel voor de pauze van het eerste persoonlijk onderhoud hierover niet heeft gesproken maar daarna wel. Door deze dadelijke conclusie ontkent verweerder de bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie. Daarentegen vanaf bladzijde 12 van de notities van het eerste persoonlijk onderhoud, spreekt verzoeker openlijk over zijn geaardheid.

De brieven en attesten van Rainbow House, waarin onder andere vermeld wordt dat verzoeker deelneemt aan bijeenkomsten, en de brief van mevrouw V.H. ondersteunen het asielrelaas van verzoeker en bevestigen zijn preutsheid. Onterecht hanteert verweerder deze documenten in het nadeel van verzoeker.

Oppervlakkigheid

Verschiedende opmerkingen in de bestreden beslissing getuigen van subjectiviteit doordat verweerder poneert dat een aantal antwoorden van verzoeker uitermate oppervlakkig zijn of de doorleefdheid van diens verklaringen, al dan niet grondig, aantast. Dit is niet de eerste keer (Hélène Gribomont, note sous CCE 24 avril 2019, n° 220.190, pièce 15). Iemand seksuele geaardheid heeft betrekking op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan is een persoonlijk proces.

Er kan niet verwacht worden dat elke verzoeker een zeer gedetailleerd en doorleefd betoog kan houden, zoals bijvoorbeeld het geval was in arrest nr. 202.217 van 10 april 2018. Gedurende zijn hele leven, heeft verzoeker geleefd in een homofobe samenleving, waar homoseksuelen alles behalve getolereerd werden, integendeel vervolgd. Niet elke persoon is in de mogelijkheid om zijn diepste geheimen aan onbekenden prijs te geven en er uitvoerig over te praten, ook al wordt dit verwacht in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de verplichting van artikel 4, lid 1, van richtlijn 2004/83 om alle elementen tot staving van het verzoek om internationale bescherming „zo spoedig mogelijk" in te dienen, wordt afgezwakt door het uit hoofde van artikel 13, lid 3, sub a, van richtlijn 2005/85 en artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 aan de bevoegde autoriteiten opgelegde vereiste (HvJ C-148/13 tot C-150/13, 2 december 2014, § 70):

[...]

In de richtlijnen van UNHCR toegevoegd aan het handboek van UNHCR inzake refugee status determination, wordt benadrukt dat homoseksuelen vaak gemarginaliseerd worden in de maatschappij, geïsoleerd leven van hun gemeenschap en hun families, waardoor zij zich diep schamen. Dit heeft als gevolg dat asielzoekers belemmerd worden om de asielautoriteiten te informeren over hun werkelijke vrees voor vervolging (UNHCR, "Guidelines on international protection no. 9", stuk 6): [...]

Verzoekers' verklaringen stroken met het bovenstaande gegeven. Hij was gemarginaliseerd in Gambia. Hij leefde gescheiden van zijn gemeenschap en zijn familie.

Van kinds af aan, werd hij anders behandeld door zijn familieleden omdat hij een buitenechtelijk kind was, wiens moeder hem verlaten heeft. Hij is laaggeschoold. Doordat hij niet aanvaard werd in zijn gemeenschap als homoseksueel, heeft hij het land verlaten en leefde hij jarenlang van hen gescheiden. Daarenboven wordt benadrukt in de richtlijnen van UNHCR dat elke verzoeker om internationale bescherming verschillend is, zowel hun ervaringen in het verleden als hun gedrag en hun activiteiten vandaag, hetgeen de wijze waarop ze hun asielaanspraak toelichten beïnvloedt (idem) : [...]

Ook in het uitgebreid rapport van International Commission of Jurists (ICJ), "Refugee status claims based on sexual orientation and gender identity, a practitioners' guide", februari 2016, stuk 7, wordt de nadruk gelegd op het feit dat niet elke verzoeker in de mogelijkheid is om zeer gedetailleerd te vertellen: [...]

Uit bovenstaande passages volgt, dat het verzoek om internationale bescherming niet zomaar geweigerd kan worden omdat verzoekers' verklaringen volgens verweerder oppervlakkig zijn. Juist hetgeen verzoeker heeft meegemaakt in Gambia en Senegal, heeft ervoor gezorgd dat hij heel teruggetrokken leeft. Hij heeft dit meermaals benadrukt tijdens de persoonlijke onderhouds, bijvoorbeeld: [...]

Deze verklaringen zijn allerminst oppervlakkig. Doordat verweerder hiermee geen rekening houdt in de bestreden beslissing, maakt hij een foutieve beoordeling van het asielaanspraak van verzoeker.

Het feit dat verzoeker het bijzonder moeilijk heeft om over zijn geaardheid te spreken, dient bekeken te worden in het licht van zijn achtergrond: de Gambiaanse cultuur, de moslim gemeenschap, hij heeft in het verleden zelden gesproken over zijn gevoelens, hetgeen overigens niet gebruikelijk is in zijn cultuur, hij werd mishandeld en genegeerd als kind, hij heeft zich heel zijn leven minderwaardig gevoeld.

De nalatigheid van verweerder om met bovenstaande elementen rekening te houden getuigt niet alleen van subjectiviteit maar ook van stereotypering. Dit laatste dient absoluut vermeden te worden (ICJ, "Refugee status claims based on sexual orientation and gender identity, a practitioners' guide", februari 2016, stuk 7, p. 48): [...]

Daar waar verzoeker verwijst naar personen die hij in Europa ontmoet heeft, is dit wel degelijk relevant voor de evolutie van verzoekers' denken over zijn geaardheid. Deze personen hebben immers allen een invloed op zijn gedachtegang. Doordat verzoeker zag dat homoseksualiteit in Europa aanvaard werd en geen taboe bleek te zijn, heeft deze mentaliteit hem geholpen om te beseffen dat hij niet ziek is en heeft hij dit voor zichzelf kunnen aanvaarden (CGVS 2/06/2021, p. 15-16).

Dit gegeven is het belangrijkste element wat betreft de evolutie van zijn geaardheid.

Ma.

Op 10-11-jarige leeftijd zocht verzoeker toenadering bij zijn 'neef' Ma., die stelde verzoeker te verklikken. Dit experiment heeft ervoor gezorgd dat verzoeker lang in schaamte heeft geleefd (ICJ, "Refugee status claims based on sexual orientation and gender identity, a practitioners' guide", februari 2016, stuk 7): [...]

Verweerder verwijt verzoeker dat hij deze 'neef' niet vermeld heeft bij de opsomming van zijn familieleden tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. Vervolgens concludeert verweerder dat dit de doorleefdheid van verzoekers' verklaringen aantast. Indien verweerder verzoeker hiermee zou geconfronteerd hebben tijdens het persoonlijk onderhoud, had verzoeker kunnen toelichten dat hij Ma. niet vermeld heeft bij de opsomming van de familieleden omdat hij geen 'echte' neef is. Zijn tante heeft Ma. opgevoed, terwijl het haar zoon niet was. Op bladzijde 6 van het eerste persoonlijk onderhoud heeft verweerder enkel gevraagd naar de kinderen van zijn ooms en tantes.

Logischerwijs heeft verzoeker Ma. toen niet vermeld, daar hij geen neef is door de bloedband. Echter doordat ze samen zijn opgegroeid, beschouwt verzoeker Ma. als zijn neef. Deze simplistische conclusie van verweerder doet getuigen van een stereotiepe opvatting, zonder rekening te houden met de verschillende culturele en sociale context. Het is nochtans van algemene bekendheid dat in Afrikaanse landen, ook in Gambia, vele mensen al snel neef of nicht, of broer of zus, worden genoemd terwijl er geen bloedband bestaat tussen beiden.

B.

Hoewel B. België heeft verlaten naar aanleiding van de Dublin-procedure, had hij voor dezelfde motieven als verzoeker een verzoek om internationale bescherming ingediend. Samen zijn ze er in geslaagd Gambia te verlaten om naar Frankrijk te reizen.

Deze elementen blijken uit het administratief dossier van B. bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zijn DVZ-nummer 8.764.980) en zijn visumaanvraag bij de Franse autoriteiten.

Hierboven is reeds aangetoond dat verzoeker bijzonder gesloten is en gereserveerd is.

Daarnaast respecteert hij andere mensen.

[...]

Zo respecteert hij ook B. en het feit dat B. niet wou praten over zijn verleden:

[...]

Verweerder blijkt niet te aanvaarden dat verzoeker B. vertrouwdde. Dit gebeurt nochtans niet van de ene dag op de andere. Het vertrouwen groeit door gebeurtenissen die zich plaatsvinden, en zijn eveneens gebaseerd op een gevoel. Hoewel deze feiten zich meer dan tien jaar geleden hebben afgespeeld, licht verzoeker toe dat wanneer ze een gesprek hadden, B. dit niet door vertelde (CGVS 02/06/2021, p. 13), dat verzoeker steeds op B. kon rekenen, bijvoorbeeld wanneer hij problemen had thuis (CGVS 02/06/2021, p. 12, 13, 23).

Het feit dat B. beslist terug te keren naar zijn moeder, is niet de verantwoordelijkheid van verzoeker en kan hem moeilijk verweten worden. In tegenstelling tot B., heeft verzoeker besloten niet terug te keren naar zijn dorp maar huurde hij iets elders.

Bovendien heeft verzoeker toegelicht tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat B. niet echt problemen had met zijn familie (zie p. 14).

Vader

Verweerder schrijft voor welk gedrag hij van verzoeker verwacht omtrent het gesprek met zijn vader, hetgeen uitgaat van stereotype opvattingen. Eerst stelt verweerder dat verzoeker naar de algemene mening van zijn vader over homoseksuelen had dienen te peilen. Dit is een eigenaardige opvatting nu, hoewel verzoeker niet specifiek een gesprek hieromtrent heeft aangeknoopt, verzoeker reeds 23 jaar van zijn leven met zijn vader had doorgebracht. Kinderen kennen allicht de mening van hun ouders over dit thema, zeker gelet op de homofobe samenleving in Gambia.

Ten tweede, had verzoeker volgens verweerder alle scenario's in zijn hoofd moeten afspelen hoe zijn vader had kunnen reageren. Het zogezegde impulsieve karakter van het gesprek is een subjectieve mening van verweerder. Verzoeker leefde al jaren in het geheim met zijn seksuele geaardheid. Welke persoon wenst zijn geliefden niet in te lichten over het feit dat hij verliefd is op een ander.

Slechts in 2007, zo'n vijftien jaar nadat verzoeker voor de eerste maal ontdekte dat hij zich aangetrokken voelde tot jongens en zo'n twee jaar nadat zijn liefdesrelatie met B. aanving, durfde verzoeker zijn vader te vertellen over zijn geaardheid. Het heeft aldus heel lang geduurd alvorens verzoeker de moed had samengeraapt om de waarheid te onthullen aan zijn vader.

Verzoeker heeft een duidelijke verantwoording uiteengezet in het persoonlijk onderhoud waarom hij ervoor geopteerd had zijn geheim te delen met zijn vader. In de Gambiaanse samenleving, wordt verwacht dat een man vroeg trouwt maar doordat verzoeker nog nooit een meisje / vrouw had voorgesteld aan zijn familie, laat staan over een meisje / vrouw had gepraat, gaf zijn vader duidelijk signalen dat hij anders een verloofde voor hem zal vinden. Kleine prikkels kunnen zich opbouwen tot een grote irritatie, zonder dat het noodzakelijk is dat een concrete persoon aan hem werd voorgesteld. Het gesprek met zijn vader was aldus niet impulsief. Verzoeker hoopte vooral dat zijn vader zou ophouden om hem signalen te geven dat het tijd was om zich te verloven. Behalve de opmerkingen van de vader, was de sociale druk die verzoeker ervaarde, om te huwen enorm.

Daarenboven liefde kan tot gevolg hebben dat een persoon niet beredeneerde, niet rationele keuzes maakt. Verzoeker was ervan overtuigd dat de onvoorwaardelijke liefde tussen vader en zoon verder gaat dan de algemene opvatting over homoseksualiteit in Gambia. Hij dacht dat zijn vader een onderscheid zou maken tussen hem en alle anderen.

Onterecht neemt verweerder verzoeker kwalijk dat hij vertrouwen had in de emotionele sterke band tussen verzoeker en vader.

Deze redenering toont aan dat verweerder denkt dat er maar één mogelijk denkpatroon is, terwijl er zoveel verschillende mensen zijn, die helemaal anders denken, handelen, reageren en problemen oplossen.

Er wordt totaal geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker laaggeschoold is en van jongs af aan reeds slecht behandeld werd door familieleden.

In de bestreden beslissing, werpt verweerder geen enkele tegenstrijdigheid op wat betreft diens verklaringen, behalve de zogezegde tegenstrijdigheid wat betreft de vermelding van de naam Ma..

2. Verklaring van de heer A.S.

Verzoeker is niet gehuwd en hij is dat nooit geweest. Verzoeker verzocht een tussenpersoon, de heer A.S., het formulier voor de visumaanvraag in te vullen, die het vakje gehuwd heeft aangeduid in plaats van alleenstaande.

Aangezien verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft en zo snel mogelijk het land wou verlaten om veiligere oorden te bereiken, heeft hij beroep gedaan op een oude vriend van zijn vader, de heer S., die voor de Gambiaanse politie werk en de functie vervult als Commissioner of Prosecutions and Legal Affairs of The Gambia Police Force".

Verzoeker wenst een verklaring van de heer A.S. toe te voegen (stuk 8), waarin onder andere bevestigd wordt dat:

- Zij elkaar al tientallen jaren kennen;
- Hij verzoeker hielp te reizen naar Europa;
- Hij bevestigt dat een opsporingsbevel was uitgevaardigd tegen verzoeker;
- Hij met opzet aanduidde dat verzoeker gehuwd was.

Alsook voegt verzoeker de identiteitskaart, de politiebade en de ECOWAS identiteitskaart van de heer A.S. toe en een brief van 22 april 2020 van The Gambia Police Force tot overplaatsing van de heer S. naar een nieuwe post (stuk 8). Het originele document wordt per post opgestuurd naar België.

Deze stukken verhelderen de onduidelijkheden volgens verweerder in de tweede alinea op bladzijde 6 van de bestreden beslissing. De heer S., werkzaam bij de politie, hielp verzoeker immers om het land te verlaten en zorgde ervoor dat alle papieren in orde kwamen om te vertrekken.

Dit nieuw stuk vormt een grond tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Verweerder kan de persoon in kwestie bijvoorbeeld contacteren om na te gaan of de verklaring echt is. Ook verzoeker kan over dit stuk gehoord worden.

Het is slechts een blote bewering van verweerder door te stellen dat het neergelegde opsporingsbevel niet overeenstemt met de informatie waarover het CGVS beschikt. In het administratief dossier bevindt zich geen informatie die aantoont hoe het opsporingsbevel er wel had moeten uitzien, waardoor verweerder de materiële motiveringsplicht schendt. Het opsporingsbevel is inderdaad een kopie daar het verspreid werd om verzoeker te arresteren maar niet aan hem werd afgegeven. Nadat de heer S. tijdens zijn werk et opsporingsbevel had gezien, lichtte hij een vriend van verzoeker, M., in. De heer S. nam een foto van het bevel en stuurde het door.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde eerder dat fotokopieën bewijswaarde kunnen hebben (EHRM 18 november 2014, nr. 52589/19, M.A./Zwitserland; EHRM 14 november 2019, N.A./Finland, § 79, T. Vreemd. 2020, 186; RvV 11 juli 2020, nr. 238.408).

Daar deze stukken zich reeds in het administratief dossier bevonden, had verweerder minstens verzoeker hiermee kunnen confronteren met het oog op een verklaring te bekomen. Hierdoor schendt hij de zorgvuldigheidsplicht, die oplegt aan de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

De protection officer heeft geen enkele vraag gesteld over het opsporingsbevel tijdens de persoonlijke onderhoud. Nochtans heeft verzoeker dit tijdig voorgelegd zodat verweerder hierover de nodige opzoekingen kon doen. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet juncto artikel 10, lid 3, b) van de Herschikte Procedurerichtlijn, hebben de belaste instanties tot taak om deze elementen in samenwerking met de verzoeker te beoordelen, hetgeen verweerder niet gedaan heeft.

Ook de vriend van verzoeker waarover hij verschillende malen sprak tijdens het interview, wenst een verklaring toe te voegen (stuk 9).

HIV-status

UNHCR, "Guidelines on International protection, no. 9 », stuk 6, wijst erop dat de HIVstatus van verzoeker zijn situatie als homoseksuele in zijn land van herkomst kan verergeren:

[...]

Conclusie

De bestreden beslissing steunt op een subjectieve mening. Verzoekers' verklaringen zijn coherent en waarschijnlijk enerzijds en stroken met de algemeen bekende feiten anderzijds. Vele elementen in het dossier van verzoeker spreken de subjectieve mening van verweerder tegen, onder andere de gezamenlijke indiening van een verzoek om internationale bescherming van verzoeker en B.; de WhatsApp berichten waarin verzoeker uitdrukkelijk zijn gevoelens uit; de verklaringen van Rainbow House en V. Haesen; het attest van de heer A. Sanney; het aanhoudingsbevel.

3. De vaststelling van HIV

Verzoeker vreest eveneens vervolging wegens zijn HIV-status, die in België werd vastgesteld. Hij vreest te worden gestigmatiseerd en gediscrimineerd en door zijn familie te worden verstoten.

Hoewel deze daden op zich geen vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag vormen, kunnen zij wel als zodanig gekwalificeerd worden wanneer zij systematisch en ingrijpend zijn dat de mensenrechten van een categorie personen ontkent en aantast of wanneer zij een gevoel van onveiligheid opwekken, bevestigd door het handboek van UNHCR (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, 2019, § 54 en 55): [...]

De vrees voor vervolging houdt verband met het feit dat verzoeker behoort tot een sociale groep van seropositieven, dragers van het HIV virus in Gambia.

Verweerder verwijt verzoeker dat hij geen informatie heeft opgezocht over de situatie van HIV positieven in Gambia. De ziekte werd slechts vastgesteld tijdens zijn verblijf in België. Momenteel heeft verzoeker niemand ingelicht over zijn ziekte HIV.

Echter, in geval van terugkeer, zou de gemeenschap dit vrijwel onmiddellijk ontdekken. Fysiek is het immers zichtbaar dat hij ziek is doordat zijn voeten bijzonder opgezwollen zijn, zijn knieën gezwollen zijn, zijn gezicht vertoont uitslag.

Naast de fysieke veruitwendigingen van zijn ziekte, zullen de mensen opmerken dat hij steeds moe is, insomnia heeft en zich moeilijk kan concentreren.

Verder zal verzoeker zich op regelmatige basis naar dokters en naar het ziekenhuis moeten begeven voor de medische behandeling, wat argwaan opwekt en wat bevestigt dat hij ziek is. Het is vrijwel onmogelijk om, in geval van terugkeer, geheim te houden dat hij HIV positief is.

Het is van algemene bekendheid dat in Gambia mensen met HIV meestal worden verstoten uit hun families en hun gemeenschap.

Het medisch geheim en de daarmee samenhangende geheimhoudingsplicht wordt in Gambia niet op dezelfde wijze gerespecteerd als in België. Corruptie is in Gambia jammer genoeg een dagelijkse praktijk, hetgeen als gevolg heeft dat bij de betaling van een kleine geldsom of de belofte van een andere vriendendienst, eender wie eenvoudigweg de medische informatie van verzoeker kan verkrijgen. Transparency International, een ngo gespecialiseerd in de observatie van goede bestuurspraktijken en de bestrijding van corruptie, constateert dat Gambia een score van 37/100 behaald bij de analyse van de index van 2020 en op plaats 102 staat in de rangschikking van 180 landen, gaande van de minste tot de meeste corruptie (Transparency International, "Overview of corruption and anti-corruption in the Gambia," 21 juli 2021, stuk 10).

Volgens verweerder is er geen systematische discriminatie van HIV dragers, terwijl de voormalige president Jammey een speciaal programma tot medische behandeling van HIV dragers invoerde, hetgeen bij velen geleid heeft tot de dood (United Nations General Assembly, "Visit to the Gambia," A/HRC/45/45/Add.3, 9 juli 2020, stuk 11). Bijgevolg heeft de toenmalige president / dictator door dergelijke campagne te voeren bijgedragen tot stigmatisering van HIV patiënten door de bevolking. Het bovenstaande rapport stelt dat de gevolgen vandaag nog voelbaar zijn.

De rapporten in het administratief dossier, waarnaar verweerder verwijst, stellen vast dat er sensibiliseringscampagnes zijn en een National Action Plan, zoals gezondheidszorg bieden aan 95 % van de besmette personen en de ondersteunende diensten uitbouwen. Het bestaan hiervan toont echter niet aan in hoeverre de campagnes effectief zijn, dit plan geïmplementeerd is en de doelen bereikt zijn.

Wat betreft het document van de Gambiaanse autoriteiten "National Policy Guidelines on HIV and AIDS" van 2014, merkt verzoeker op dat dit document werd opgesteld onder de dictatuur van de vorige president, hetgeen bezwaarlijke de huidige situatie kan weergeven. Op zich impliceert het bestaan van dit plan, het bestaan van de vele problemen. In de richtlijnen wordt erkend dat HIV ervoor zorgt dat een persoon gediscrimineerd en gestigmatiseerd wordt (zie p. ii en p. 30).

In dit verband dient opgemerkt te worden dat de toegang tot de medische behandeling zeer precair is in Gambia. Het is bijgevolg normaal dat verzoeker niet wenst terug te keren naar zijn land van herkomst. In 2015, heeft de VN-comité voor economische en sociale rechten gewezen op het gebrek aan medische behandelingen (OSAR, "Gambia: Gesundheitsversorgung, 19 augustus 2019, p. 7, stuk 12): [...]

Verzoeker is van mening dat, ondanks de inspanningen van de Gambiaanse autoriteiten, mensen met HIV er ongetwijfeld nog worden gestigmatiseerd, gediscrimineerd en gemarginaliseerd in die mate dat het ernstig genoeg is om als vervolging te kwalificeren in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn seksuele oriëntatie, in combinatie met zijn HIV-status. Bijgevolg moet hem het statuut van vluchteling worden toegekend.

In ondergeschikte orde, moest hem het statuut van subsidiaire bescherming worden toegekend."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

"3. Foto voeten;

4. Attest van psychologe J. VANDERELS van 11 oktober 2021;

5. "Wat is hiv? - symptomen - Kans op hiv besmetting" op de website allesoverseks.be;

6. UNHCR, "Guidelines on international protection no. 9";

7. International Commission of Jurists (ICJ), "Refugee status claims based on sexual orientation and gender identity, a practitioners' guide", februari 2016;

8. Verklaring van de heer A.S. en zijn identiteitskaart, politiebade en de ECOWAS identiteitskaart en een brief van 22 april 2020 van The Gambia Police Force;

9. Verklaring van Samba en zijn paspoort;

10. Transparency International, "Overview of corruption and anti-corruption in the Gambia," 21 juli 2021;

11. United Nations General Assembly, "Visit to the Gambia," A/HRC/45/45/Add.3, 9 juli 2020;

12. OSAR, "Gambia: Gesundheitsversorgung, 19 augustus 2019."

2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker middels aanvullende nota volgende stukken neer:

“Origineel stuk 8: Verklaring van de heer A.S. en zijn identiteitskaart, politiebade en de ECOWAS identiteitskaart en een brief van 22 april 2020 van The Gambia Police Force”.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. In de mate dat verzoeker in het kader van onderhavige procedure in een eerste middel aanvoert dat geen rekening werd gehouden met zijn (beweerde) procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt:

“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep” (de Raad onderlijnt).

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er niet aan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping of onontvankelijkheid van hun verzoek om internationale bescherming.

De Raad kan wel nagaan of verzoeker, rekening houdend met zijn profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat de verzoeker de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die hem worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

Verweerder kon terecht besluiten dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van bijzondere procedurele noden. Te dezen dient benadrukt dat het aan verzoeker is om aan te geven dat hij mogelijk problemen zou kennen gedurende de procedure. De asielinstanties konden uit verzoekers profiel en verklaringen, noch uit de elementen in het administratief dossier geen dergelijke conclusies afleiden.

Immers, de vragenlijst "*bijzondere procedure noden*" van 29 januari 2019 bevat geen elementen waaruit kan blijken dat verzoeker eventuele bijzondere procedurele noden kenbaar maakte. De persoonlijke onderhouds bij het CGVS gingen door in het bijzijn van verzoekers advocaat; bij het eerste persoonlijk onderhoud was verzoekers vertrouwenspersoon aanwezig. De *protection officer* heeft bij aanvang van beide persoonlijke onderhouds aan verzoeker gezegd dat hij moest aangeven wanneer hij iets niet verstond en het onderhoud indien nodig kon worden stopgezet (notities van het persoonlijk onderhoud van 24 maart 2021 (hierna: notities van het persoonlijk onderhoud 1), p. 2; notities van het persoonlijk onderhoud van 2 juni 2021 (hierna: notities van het persoonlijk onderhoud 2), p. 3). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 24 maart 2021 blijkt bovendien dat verzoekers advocaat verzocht heeft om elk uur pauze te nemen en dat de *protection officer* hiermee rekening heeft gehouden ("*Advocaat vraagt op voorhand of er om het uur een onderbreking kan gehouden worden omwille van eigen medische redenen. PO geeft advocaat mee dat zij hier mag op wijzen en dat er in de mate van het mogelijke rekening mee gehouden wordt.*", notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 2). Verzoeker heeft aan het einde van beide persoonlijke onderhouds bij het CGVS aangegeven dat hij alle vragen van de *protection officer* goed had verstaan (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 26-27; notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 26). Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat op correcte en begripvolle wijze vragen werden gesteld aan verzoeker, die hij goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep. Verzoeker of zijn raadsman hebben op geen enkel moment te kennen gegeven dat verzoeker omwille van zijn psychologische toestand niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure. Daarenboven maken de door verzoeker neergelegde medische attesten geen melding van enige cognitieve problemen of te verwachten moeilijkheden bij het deelnemen aan de asielprocedure.

Het bij het verzoekschrift neergelegd psychologisch stuk (stuk 4, gevoegd bij verzoekschrift) vermeldt louter dat verzoeker psychologisch wordt opgevolgd, maar doet geen uitspraak over verzoekers (on)vermogen om deel te nemen aan onderhavige procedure.

De algemene informatie inzake de gevolgen en symptomen van HIV-besmetting (stuk 5, gevoegd bij verzoekschrift) toont geenszins concreet aan dat verzoeker al de in het document beschreven symptomen zou hebben, noch dat verzoeker omwille hiervan niet zou kunnen deelnemen aan de procedure inzake zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker blijft in het verzoekschrift bij loutere stellingen en licht niet toe op welke wijze de afwezigheid van steunmaatregelen hem tekortschoten, noch welke maatregelen hem wel passende steun zouden bieden.

Uit het voorgaande kan dan ook enkel blijken dat verzoekers rechten in het kader van de asielprocedure gerespecteerd worden en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

5. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van "*de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1,A,2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, alsook van artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet juncto artikel 10, lid 3, b) van de Herschikte Procedurerichtlijn*".

6. Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift dat hij homoseksueel geaard is en dat hij in geval van terugkeer naar Gambia er omwille van zijn seksuele oriëntatie zal vervolgd worden.

De Raad benadrukt dat een beweerde homoseksualiteit slechts aannemelijk kan worden geacht wanneer de verzoeker om internationale bescherming blijkt geeft van een kennelijke emotionele en seksuele voorkeur voor personen van hetzelfde geslacht.

Aldus kan worden verwacht dat verzoeker doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit, alsmede bekend is met de situatie van homoseksuelen in zijn land en eventueel ook in België. Indien de kandidaat-asielzoeker geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele oriëntatie en/of er is een gebrek aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, dient de seksuele oriëntatie te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker (UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1, A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, nr. 64 en UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 35). Daar stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit vermeden moeten worden, kan de geloofwaardigheid blijken uit de verklaringen van de asielzoeker betreffende zijn of haar bewustwording en het aanvoelen van zijn of haar seksuele identiteit (UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 36 en UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1, A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, nrs. 62-66).

De door verzoeker bijgebrachte informatie inzake de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming gebaseerd op seksuele geaardheid (stukken 6 en 7, gevoegd bij verzoekschrift) ligt in de lijn van het voormelde.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en bijgevolg de Raad, mag aldus van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft.

Van een verzoeker om internationale bescherming die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit mag dan ook een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwacht worden.

7. De bestreden beslissing motiveert op omstandige wijze dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid, noch aan zijn voorgehouden homoseksuele relatie met B. en de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten.

De elementen van de motivering zijn de volgende:

- verzoeker legt tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet de onmiddellijke toedracht van de problemen met zijn familie uit, hoewel hij reeds bij de DVZ verklaarde dat hij homoseksueel geaard is en om die reden zijn land moest verlaten, hij heeft deelgenomen aan meerdere bijeenkomsten georganiseerd door Rainbow House en redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoeker door zijn raadsman en vertrouwenspersoon op het onderhoud bij het CGVS werd voorbereid (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 12-13);

- verzoeker blijft uitermate oppervlakkig aangaande de ontdekking en aanvaarding van zijn homoseksuele geaardheid (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 10-12, p. 14-16, p. 18-19);

- hoewel verzoeker aangaf dat hij op 10-11 jarige leeftijd trachtte om seksuele betrekkingen met zijn neef Ma. aan te knopen (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 10), vermeldde hij Ma. niet als neef (noch als (half)broer) wanneer hem werd gevraagd naar zijn familie (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 6-7);

- verzoeker maakt zijn relatie met B. niet aannemelijk omdat (i) verzoeker niet kan uitleggen hoe hij het (zelf)vertrouwen ontwikkelde om B. in vertrouwen te nemen met betrekking tot zijn geaardheid en gevoelens voor hem (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 10-12, p. 15-16); (ii) verzoeker zeer weinig weet over de geaardheid van B., terwijl verzoeker en B. een relatie van 14 à 16 jaar zouden hebben gehad (verklaring DVZ, punt 15b; notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 27; notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 20-21); (iii) verzoeker tijdens de beide onderhouden voor het CGVS geen enkele verklaring aflegt omtrent de situatie van B. nadat verzoeker uit de kast kwam bij zijn vader, hoewel verzoekers familie naar buiten bracht dat verzoeker en B. een relatie hadden en homoseksueel zijn (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 14); (iv) niet kan worden ingezien dat B. zich in verzoekers voormalige dorp zou vestigen bij zijn moeder, terwijl verzoeker en B. reeds eerder het land verlaten hadden uit vrees voor hun geaardheid.

- verzoekers verklaringen over de wijze waarop hij tegenover zijn vader uit de kast zou zijn gekomen, zijn niet aannemelijk (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 13-14; notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 8, p. 23-24);
- uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij in de periode van zijn *outing* in 2007 tot zijn vertrek uit Gambia in 2010 enige problemen kende, zodat niet aannemelijk is dat verzoeker in 2010 naar Senegal ging omwille van zijn geaardheid (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 13-14, p. 18-19, p. 22; notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 11, p. 22-23);
- hoewel uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij terugkeerde naar Gambia toen er een nieuwe overheid aan de macht kwam (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 14, p. 21-22), kan niet worden ingezien waarom dit de reden van terugkeer is, aangezien verzoeker en B. Gambia eerder beweerdelijk verlieten omwille van verzoekers familie (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 13-14);
- verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij na zijn terugkeer naar Gambia contact heeft gezocht met zijn familie in de door hem geschetste omstandigheden (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 7, p. 12-14, p. 21-23; notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 5);
- verzoeker legt inconsistente verklaringen af aangaande zijn woon- en verblijfplaatsen in Gambia (verklaring DVZ, punt 10; notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 5, p. 14, p. 22);
- uit de inhoud van verzoekers visumdossier blijkt dat verzoeker in 2018 nog steeds in Banjulding woonde, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen door zijn familie op straat te zijn gezet verder ondermijnt;
- het visumdossier vermeldt dat verzoeker gehuwd is, hoewel verzoeker uitdrukkelijk verklaarde nooit gehuwd te zijn geweest (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 8).

Het blijkt dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Tevens dient opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

8. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS initieel niet over zijn geaardheid sprak, omdat hij het bijzonder moeilijk heeft om met onbekenden over zijn seksuele geaardheid te praten. Verzoeker gaat hiermee echter voorbij aan de terechte en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dienaangaande, die luiden als volgt:

“Slechts na een eerste onderbreking tijdens het eerste onderhoud, nadat u ruim de tijd heeft gehad om met uw raadvrouw en vertrouwenspersoon te praten legt u enige verklaringen af over uw homoseksuele geaardheid en dat u om die reden problemen had met uw familie (notities CGVS 1, p. 12-13), hoewel eerder reeds gevraagd werd naar o.m. uw relatie en problemen met uw familie (notities CGVS 1, p. 7). Uw raadvrouw voegt hier nog aan toe dat u het bijzonder moeilijk heeft om over uw seksuele geaardheid te spreken, dat u zowel met uw vertrouwenspersoon als met uw raadvrouw veel gesproken heeft over uw problemen, maar dat u heel gesloten bent omdat er misschien te veel personen aanwezig zijn (interviewer, tolk, raadvrouw en vertrouwenspersoon), dat u ook al bij uw raadvrouw heel gesloten was en het tijd gevraagd heeft voor u uw verhaal deed. U verklaart zelf ook dat u zeer gereserveerd bent en dat u het moeilijk heeft om uzelf uit te drukken als u de andere persoon niet goed kent, en ook dat het dingen zijn die heel moeilijk zijn en u zelf ook niet begrijpt. Het is echter uiterst opvallend dat u het CGVS niet onmiddellijk de volledige toedracht van de problemen met uw familie uitlegt, te meer daar u met zowel uw vertrouwenspersoon (van Rainbow House) als uw raadvrouw gesproken heeft over uw problemen en u door hen zonder enige twijfel ook voorbereid werd op het onderhoud voor het CGVS. Bovendien verklaarde u reeds voor de DVZ dat u homoseksueel bent en om die reden het land moest verlaten (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uit brieven en attesten van Rainbow House blijkt bovendien dat u reeds deelgenomen heeft aan meerdere bijeenkomsten die door Rainbow House georganiseerd werden.

Verder blijkt uit de door u neergelegde brief van V. H. dat u een lange weg heeft afgelegd om uw geaardheid te aanvaarden en dat u hierbij werd geholpen door o.m. Rainbow House. Deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds grondig aan, te meer daar uw vriend S. u nog op de dag van het onderhoud had aangeraden te vertellen wat er gebeurd was (notities CGVS 1, p. 24), u hem vertrouwt en hij op de hoogte is van uw geaardheid (notities CGVS 1, p. 12 + p. 24 + p. 26 + notities CGVS 2, p. 22)."

Aangezien verzoeker reeds over zijn geaardheid sprak bij de DVZ, zich heeft kunnen voorbereiden op het persoonlijk onderhoud, over zijn geaardheid sprak met zijn raadvrouw en vertrouwenspersoon, naar bijeenkomsten van Rainbow House ging en zijn geaardheid ook met vrienden besprak, kan niet worden ingezien waarom verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud initieel zijn geaardheid niet aanbracht.

In dit verband is nuttig op te merken dat de *protection officer* verzoeker informeerde en verzekerde van de vertrouwelijkheid van het gesprek ("*Uw advocaat en vertrouwenspersoon zijn vandaag ook aanwezig. Zij zullen niet tussenkomen tijdens het onderhoud, maar kunnen op het einde hun opmerkingen meegeven. Alles wat u hier zegt is vertrouwelijk en zal niet aan de autoriteiten van uw land van oorsprong worden doorgegeven. Wij zijn op de hoogte van de algemene situatie van uw land van herkomst en zijn vooral geïnteresseerd in uw persoonlijke problemen. Wij zijn het ook gewend om over meer intieme onderwerpen te praten.*", notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 2).

Daarenboven is aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden.

9. Verzoeker kan voorts niet ernstig beweren dat de motivering van de bestreden beslissing inzake (de bewustwording en ontdekking van) zijn homoseksuele geaardheid gebaseerd is op stereotypen, noch dat verweerder uitgaat van een subjectieve appreciatie.

Uit een lezing van de notities van de persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de homofobe Gambiaanse samenleving. Het komt aan verzoeker toe om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het homofobe karakter van de Gambiaanse samenleving waaruit verzoeker afkomstig is. Aldus kan verwacht worden dat hij doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit, wat niet het geval is. In de bestreden beslissing wordt immers terecht vastgesteld dat verzoeker oppervlakkig en ontwijkend blijft aangaande de ontdekking en aanvaarding van zijn homoseksuele geaardheid, dat hij niet doorleefd kan vertellen over de evolutie in zijn eigen denken over zijn geaardheid (van angst naar fierheid) en dat hij niet kan toelichten hoe hij het vertrouwen ontwikkelde om uit de kast te komen ten aanzien van B..

Hoewel kan worden aangenomen dat het voor een verzoeker om internationale bescherming afkomstig uit een homofobe maatschappij niet gemakkelijk is om over zijn homoseksuele geaardheid te spreken, kan dit de ondoorleefdheid van verzoekers verklaringen niet rechtvaardigen.

10. Daar waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat Ma., tot wie hij toenadering zocht op 10-11 jarige leeftijd, geen 'echte' neef is, betreft dit een loutere *post factum* verklaring die tot stand kwam na kennisname van de bestreden beslissing en die bijgevolg niet wordt aangenomen ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Zelfs indien Ma. verzoekers echte neef niet zou zijn, dan nog is redelijk te verwachten dat hij Ma. zou hebben opgenoemd wanneer gevraagd naar zijn familie in de compound (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 6-7), vermits Ma. beweerdelijk door verzoekers tante werd opgevoed en ook in de compound verbleef.

11. Verzoeker herneemt in het verzoekschrift zijn verklaringen aangaande B., stelt dat B. niet wou praten over zijn verleden, legt uit dat het vertrouwen in B. gegroeid is doorheen de tijd en door gebeurtenissen die plaatsvonden (B. vertelde gesprekken niet door, verzoeker kon op B. rekenen) en stelt dat het feit dat B. besliste terug te keren naar zijn moeder niet verzoekers verantwoordelijkheid is.

Verzoeker beperkt zich tot het louter tegenspreken van de vaststellingen en conclusies van verweerder in de bestreden beslissing.

Hij biedt echter geen dienstige verklaring voor zijn ontwijkende en oppervlakkige antwoorden op vragen aangaande zijn *outing* ten aanzien van B. (meer bepaald hoe verzoeker het vertrouwen had opgebouwd, over welke onderwerpen verzoeker en B. spraken om het vertrouwen te kweken, waarover verzoeker en B. spraken voor hij B. over zijn gevoelens vertelde, hoe verzoeker wist dat B. niets zou doorvertellen).

Bovendien kan, indien verzoeker en B. daadwerkelijk 14 à 16 jaar een relatie hebben gehad, niet worden aangenomen dat verzoeker dermate weinig aanbrengt over de geaardheid van B.. Verzoeker en B. hebben Gambia gedurende hun relatie tweemaal verlaten omwille van hun beweerde geaardheid en relatie en dienden in Senegal zelfs van dorp naar dorp te verhuizen wanneer mensen vermoedens begonnen te krijgen. Zelfs indien B. niet zou willen praten over zijn verleden, is redelijk te verwachten dat B. met verzoeker zou spreken over hun gezamenlijke ervaringen met homofobie, hoe dit hun leven beïnvloed heeft en hoe zij zich hierbij voelden, wat evenmin het geval is.

12. Ook over zijn *coming out* ten aanzien van zijn vader herneemt verzoeker in het verzoekschrift zijn reeds afgelegde verklaringen en benadrukt hij de waarachtigheid ervan. Hij meent dat het zagezegde impulsieve karakter van het gesprek met zijn vader een subjectieve mening van verweerder is, wijst erop een duidelijke verantwoording te hebben gegeven in het persoonlijk onderhoud en oppert dat liefde tot gevolg kan hebben dat een persoon niet beredeneerde, niet rationele keuzes maakt.

Verzoeker komt in wezen niet verder dan het volharden in de verklaarde gebeurtenissen en het bekritisieren van verweerder, wat echter de motieven in de bestreden beslissing aangaande de ongeloofwaardigheid van het *coming out* gesprek met zijn vader niet in een ander daglicht. Deze terechte en pertinente motiveringen, die steun vinden in het administratief dossier, luiden als volgt:

“Het is bovendien niet aannemelijk dat u uw vader inlicht over uw geaardheid en uw relatie met B. (notities CGVS 1, p. 13 + notities CGVS 2, p. 8), enkel omdat hij u “verstoorde” of “ambeteerde” door te zeggen dat u moest trouwen. Bovendien blijkt uit het geheel van uw verklaringen niet dat uw vader concrete plannen had omtrent een huwelijk. Het is dan ook allerminst aannemelijk dat B. u aanraadt uw vader in te lichten over uw geaardheid en jullie relatie, te meer daar u reeds een slechte relatie had met uw andere familieleden (notities CGVS 1, p. 7 + p. 13-14) en u met B. ook sprak over de beste manier om jullie relatie geheim te houden (notities CGVS 2, p. 12). Gevraagd hoe u dacht dat uw vader zou reageren op dit nieuws, ontwijkt u de vraag meerdere malen voor u verklaart dat u geloofde dat uw vader het zou aanvaarden omdat jullie een goede relatie hadden (notities CGVS 2, p. 23-24). Het is echter niet aannemelijk dat u uw vader niet eerst in meer algemene bewoordingen zou vragen naar diens mening over homoseksuelen, te meer daar u hem daar nooit eerder over had horen praten. Bovendien blijkt uit het geheel aan uw verklaringen niet dat u nagedacht heeft over de mogelijke gevolgen van uw outing bij uw vader (notities CGVS 1, p. 13 + notities CGVS 2, p. 23-24), te meer daar u uiteindelijk vrij impulsief reageerde toen uw vader u weer sprak over trouwen en hij u vertelde dat hij zelf een vrouw zou zoeken als u daar niet klaar voor was. Dat u een goede relatie had met uw vader, kan echter niet aangenomen worden als voldoende reden dat u uw geaardheid bekend maakte, te meer daar u niet meer afhing van uw vader aangezien u reeds werkte (notities CGVS 1, p. 13). Dit maakt het des te opmerkelijker dat u er niet aan dacht alleen te gaan wonen, zonder uw vader over uw geaardheid te vertellen. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u (dan wel B., aangezien hij u aanmoedigde uw vader te vertellen over jullie relatie) een inschatting maakten omtrent het risico dat homoseksuelen in Gambia lopen, te meer daar u verklaart dat homoseksuelen er in de gevangenis gesmeten worden (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) en de president geen homoseksuelen in zijn land wou (notities CGVS 2, p. 17). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich afvroeg hoe uw vader mogelijks zou reageren op het nieuws van uw homoseksuele geaardheid of dat u verschillende mogelijke scenario's overdacht. In tegendeel, u verklaarde slechts dat B. u aanmoedigde uw vader op de hoogte te stellen en dat u dit amper een week nadien effectief deed (notities CGVS 2, p. 23). Uw verklaringen over uw outing tegenover uw vader overtuigen niet, daar zij geen blijk geven van werkelijk doorleefde ervaringen als homoseksueel in een homofobe maatschappij zoals de Gambiaanse. Uw verklaring dat u en B. buiten, in het openbaar, “romantiek” hadden en jullie elkaar kussen (notities CGVS 1, p. 14), toont eveneens aan dat jullie geen inschatting konden maken van het risico dat homoseksuelen in Gambia lopen.

U verklaart uw vader zelf ingelicht te hebben over uw geaardheid omdat hij u verstoorde door almaar te praten over een huwelijk (zie supra). Tijdens het tweede onderhoud gevraagd of u ooit met iemand anders dan B. over uw geaardheid gesproken heeft, verklaart u dat u er met V., S. en M. over gesproken heeft (notities CGVS 2, p. 22).

Ter bevestiging gevraagd of dat alle personen zijn, antwoordt u bevestigend. Het is zeer opvallend dat u op dat moment vergeet dat u ook uw vader zelf ingelicht heeft over uw geaardheid. Bovendien heeft u ook met uw advocaat en vertrouwenspersoon gesproken over uw geaardheid (notities CGVS 1, p. 7). Uw verklaringen aangaande de personen met wie u gesproken heeft over uw geaardheid zijn niet consistent.

Gelet op deze vaststellingen, maakt u het niet aannemelijk dat u uw vader ingelicht heeft over uw geaardheid en uw beweerde relatie met B..

13. Daar waar verzoeker meent dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij laaggeschoold is, dient opgemerkt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of dat dit verzoeker zou verhinderen zijn eigen ervaringen te beschrijven. Ook van een laagopgeleid persoon kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake zijn eigen leven, relaties en geaardheid.

14. Inzake de visumaanvraag stelt verzoeker in het verzoekschrift dat dit werd opgesteld door A.S., een oude vriend van zijn vader die voor de Gambiaanse politie werkt. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker kopieën van een verklaring van A.S., de identiteitskaart van A.S., de politiebade van A.S. en de ECOWAS identiteitskaart van A.S.. Ter terechtzitting legt verzoeker deze stukken nogmaals neer: het origineel van de verklaring van A.S., een geplastificeerde kopie van de politiebade van A.S. en kopieën van de identiteitskaart en de ECOWAS identiteitskaart van A.S..

Wat betreft de voormelde verklaring van A.S. dient opgemerkt dat de bewijswaarde van dergelijke getuigenis slechts relatief is. Deze verklaring zou door eenieder kunnen worden opgesteld. Er kan bovendien niet worden ingezien waarom A.S. de hoofding van "*the Gambia Police Force*" gebruikt heeft bij het opstellen van deze verklaring, noch waarom hij zijn werkgerelateerd mailadres dan niet toevoegde aan deze e-mail - de op het attest vermelde e-mailadressen eindigen op gmail.com en hotmail.co.uk. De bijgevoegde stukken ter staving van de identiteit en functie van A.S. betreffen kopieën zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen authenticiteitswaarde kan worden gehecht. De voorgelegde stukken tonen allerminst aan dat de brief daadwerkelijk werd opgesteld door A.S., noch dat de inhoud van de brief waarachtig is.

Hoewel A.S. in voormelde verklaring vermeldde dat hij op verzoekers visum diende aan te geven dat verzoeker getrouwd was ("*7- I had to state on his visa that he was married [...]*"), blijkt uit verzoekers visumaanvraag dat deze ondertekend werd door verzoeker op 13 november 2018 in Dakar. De handtekening op de visumaanvraag stemt overeen met de handtekeningen gedaan door verzoeker op de documenten in het administratief dossier (zie onder meer verzoekers handtekeningen op "*bijlage 26*", "*verklaring betreffende de procedure*", "*verklaring betreffende de woonstkeuze*", "*verklaring DVZ*"). Bijgevolg kan niet worden aanvaard dat A.S. op verzoekers visumaanvraag heeft ingevuld dat verzoeker gehuwd zou zijn; het kan dan ook niet worden aanvaard dat A.S. verzoekers visumaanvraag heeft ingevuld en is het redelijk te aan te nemen dat verzoeker dit zelf deed.

15. Uit het visumdossier blijkt daarnaast dat verzoeker op 10 oktober 2018 ingeschreven werd voor de deelname aan een bijeenkomst die door Interpol georganiseerd werd en dat het bureau van de "*Inspector General of Police*" op 2 december 2018 nog een brief gericht heeft aan de Franse ambassade om verzoeker te helpen met de aanvraag van zijn visum. In navolging van verweerder kan worden opgemerkt dat deze brief niet valt te rijmen met het opsporingsbevel van 18 november 2018, dat door tegen verzoeker werd uitgereikt. Immers kan niet worden ingezien dat de "*Inspector General of Police*" verzoeker zou ondersteunen indien enkele weken eerder een opsporingsbevel werd uitgereikt tegen verzoeker. Verweerder merkte bovendien terecht op dat dit opsporingsbevel enkele fouten tegen de Engelse taal bevat en slechts een kopie van een eenvoudig op te stellen document betreft.

Verzoeker biedt in het verzoekschrift geen aannemelijke verklaring voor deze onregelmatigheden en ongerijmdheden inzake het opsporingsbevel. Verzoeker hekelt louter dat het een blote bewering van verweerder betreft "*door te stellen dat het neergelegde opsporingsbevel niet overeenstemt met de informatie waarover het CGVS beschikt*", legt uit dat de kopie hem werd doorgestuurd door A.S. en meent dat hij had moeten worden geconfronteerd met de vaststellingen, waarmee hij de voormelde beoordeling niet in een ander daglicht weet te stellen.

16. Wat betreft de e-mail van verzoekers vriend (stuk 9, gevoegd bij verzoekschrift), dient opgemerkt dat deze e-mail geen officieel karakter heeft, zodat de bewijswaarde ervan relatief is.

Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Deze e-mail is geenszins in staat de voorgaande vaststellingen inzake de ongelooftwaardigheid van verzoekers homoseksuele geaardheid en de daaruit voortvloeiende asielmotieven te herstellen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker niet met de vastgestelde ongerijmdheden en gebrekkigheden inzake het opsporingsbevel werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Daarenboven geniet verzoeker in het kader van onderhavige beroepsprocedure de mogelijkheid om middels het verzoekschrift een verklaring te bieden.

17. Gelet op voorgaande slaagt verzoeker er niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing inzake zijn ongelooftwaardige homoseksuele geaardheid te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging omwille hiervan aannemelijk te maken.

18. Daarnaast voert verzoeker aan dat hij omwille van zijn HIV-besmetting vreest te worden gestigmatiseerd en gediscrimineerd in Gambia en er door zijn familie te worden verstoten. Hij voert aan dat hij tot de sociale groep van seropositieven en dus dragers van het HIV-virus in Gambia behoort.

Verzoeker verwijst bijgevolg naar artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet als grond van vervolging.

Artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.”

Artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

§ 2. Bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 kan alleen geboden worden door:

a) de Staat, of

b) partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid.

Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.”

De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoeker verwijst naar landeninformatie inzake de slechte toestand van de gezondheidszorg en de situatie voor dragers van het HIV virus in Gambia (stukken 11-12, gevoegd bij verzoekschrift), naar algemene informatie waaruit blijkt dat corruptie aanwezig is in Gambia, alsook naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inzake HIV in Gambia.

Te dezen merkt de Raad op dat het louter feit te behoren tot een sociale groep niet volstaat om in aanmerking te komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Eenmaal het behoren tot een bepaalde sociale groep werd vastgesteld, is de volgende stap immers het nagaan van het bestaan van een *nexus* tussen verzoekers behoren tot een sociale groep en verzoekers vrees voor vervolging, of afwezigheid van bescherming. Deze *nexus* wordt vereist in artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt: “*Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.*” De *nexus* betreft het causaal verband tussen (i) het behoren tot een sociale groep en de gegronde vrees voor vervolging, of (ii) het behoren tot een sociale groep en de afwezigheid van een effectieve en niet-tijdelijke bescherming tegen daden van vervolging, en in het bijzonder de onwil van de actoren van bescherming om bescherming te verlenen tegen de gevreesde vervolging(en) indien de daad van vervolging op zichzelf niet is verbonden met een vervolgingsgrond. Het verband tussen het behoren tot een bepaalde sociale groep en de vrees voor vervolging die voortkomt uit de daden van vervolging, dan wel de afwezigheid van bescherming, is bijgevolg essentieel (zie bv. *EASO Guidance on membership of a particular social group, EASO Practical Guides Series, March 2020*, p.18). Tevens kan een lid van een bepaalde sociale groep een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van het behoren tot een sociale groep terwijl een ander lid van dezelfde groep geen vrees voor vervolging zal hebben. Evenzo kunnen er persoonlijke omstandigheden zijn ingevolge dewelke een lid van een sociale groep bescherming kan verkrijgen terwijl andere leden van dezelfde sociale groep niet van bescherming kunnen genieten (cf. *EASO Guidance on membership of a particular social group, EASO Practical Guides Series, March 2020*, p.18).

De vervolgingsvrees ingevolge verzoekers HIV-besmetting dient derhalve *in concreto* te worden aangetoond.

Uit het door verzoeker neergelegde rapport van OSAR (stuk 12, gevoegd bij verzoekschrift) kan onder meer blijken dat de gezondheidsvoorzieningen in Gambia te kampen hebben met tekortkomingen in de infrastructuur, medische apparatuur en beschikbaarheid van bepaalde medicijnen, alsook dat patiënten vaak zelf geneesmiddelen dienen aan te kopen. Het rapport omschrijft de algemene situatie met betrekking tot de gezondheidszorg in Gambia. Evenwel kan hieruit niet blijken dat bepaalde groepen zouden worden uitgesloten van gezondheidszorg, laat staan dat verzoeker de toegang tot gezondheidszorg zou worden ontzegd omwille van HIV-besmetting.

Bovendien wordt verzoekers vrees voor systematische discriminatie en stigmatisatie in geval van terugkeer naar Gambia niet ondersteund door de beschikbare informatie in het administratief dossier. In deze informatie wordt immers vermeld dat de Gambiaanse overheid werkt aan de verzorging, behandeling en steunverlening aan personen die HIV-positief zijn en dat er wordt gewerkt aan preventiecampagnes. Geenszins kan uit de beschikbare informatie blijken dat er gewelddadige acties zouden ondernomen worden tegen personen met HIV of aids. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat een persoon die seropositief of HIV-besmet is daden van vervolging, zoals bepaald en omschreven in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, zal ondergaan.

Daar waar verzoeker in het verzoekschrift opmerkt dat verweerder zich baseert op informatie van 2014, dient opgemerkt dat het rapport “*National Policy Guidelines on HIV and Aids*” de beleidslijnen van de periode 2014 tot 2020 omvat. Verzoeker meent dat dit rapport niet *up to date* is en geen zicht biedt op de huidige situatie, maar laat na dit te onderbouwen met (andersluidende) informatie.

Verzoeker omschrijft evenmin een mogelijke concrete daad van vervolging in Gambia ten aanzien van zijn persoon, noch maakt hij concreet aannemelijk een daad van vervolging te zullen ondergaan.

Hij meent dat het risico bestaat dat zijn familie zijn HIV-status ontdekt, gezien er corruptie woedt in Gambia en men het niet nauw neemt met het medisch geheim. Verzoeker meent ook dat de gevolgen van zijn HIV-besmetting ook fysiek zichtbaar zijn (stuk 3, gevoegd bij verzoekschrift). Hij maakt echter niet concreet aannemelijk dat hij vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te vrezen indien men op de hoogte zou zijn van zijn medische toestand. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terecht als volgt gemotiveerd:

“Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees bij een terugkeer naar Gambia omwille van uw ziekte, dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen in dit verband geen concrete elementen bevatten die er op wijzen dat er voor u bij een terugkeer een ‘gegronde vrees voor vervolging’ of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zou bestaan. U verklaart immers dat er te veel geroddeld wordt (notities CGVS 1, p. 26), waardoor het moeilijk zal zijn om ziek te zijn (notities CGVS 2, p. 24-25) en dat er in Gambia geen deftige medicatie te krijgen is.

Gevraagd wat u vreest omwille van uw ziekte, weet u uw ziekte aanvankelijk niet los te koppelen van uw beweerdelijke, maar ongeloofwaardig bevonden, geaardheid. Gevraagd beiden los te koppelen, verklaart u dat mensen u gaan vermijden, dat er discriminatie zal zijn en dat er over u gepraat zal worden. Gevraagd naar de discriminatie, verklaart u dat mensen geen begrip of verdraagzaamheid tonen omwille van de ziekte en dat er geroddeld wordt. Na meermaals de vraag in verschillende bewoordingen herhaald te hebben, verklaart u uiteindelijk dat u naar de gevangenis kan gaan – maar wederom kan u dit niet loskoppelen van uw beweerde geaardheid - en dat u geen werk meer kan vinden. Gevraagd hoe u weet dat u geen werk zal vinden, verklaart u enkel dat de mensen het niet vertrouwen, dat men niet open van geest is en dat iedereen het weet. Uit uw verklaringen blijkt echter meermaals dat u **niemand in Gambia ingelicht heeft over uw ziekte** (notities CGVS 1, p. 24-25 + p. 27) omdat u in België iemand reeds vertelde over uw ziekte en hij u daarna vermeed (notities CGVS 1, p. 24 + notities CGVS 2, p. 15-16). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom u andere personen zomaar zou inlichten over uw ziekte. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn, dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uw verklaringen in dat verband zijn echter te algemeen en te vaag om een ‘gegronde vrees voor vervolging’ of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ in uw hoofde te kunnen vaststellen.

Gevraagd of u in Gambia iemand met hiv kent, verklaart u wel gehoord te hebben dat er hiv is, maar weet u er niet veel over en kent u daar niemand die dat heeft (notities CGVS 2, p. 26). U weet verder niet wat er in Gambia over mensen met hiv verteld wordt. Gevraagd of u informatie opgezocht heeft, blijkt dat u alleen weet dat de voormalige president zei dat hij hiv kan genezen, maar heeft u verder geen andere informatie opgezocht. Gevraagd naar de reden daartoe, verklaart u het (in Gambia) niet geweten te hebben. Gevraagd of u sinds uw aankomst in België en sinds u weet dat u ziek bent informatie heeft opgezocht over mensen met hiv in Gambia, verklaart u dat niet opgezocht te hebben, hoewel u via uw dokter en uw vriendin V. in contact kwam met organisaties voor mensen met hiv. Het verwondert dat u op geen enkele manier meer informatie tracht te bekomen over de situatie van mensen met hiv in uw land van herkomst, behalve wat de voormalige president gezegd heeft, hoewel hij reeds in 2016 van de macht verdreven werd (notities CGVS 1, p. 21-22).

De situatie van personen met hiv in Gambia is echter niet van die aard om te besluiten dat elke persoon met hiv/aids, louter omwille van zijn of haar medische situatie een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond.

Uit informatie blijkt immers niet dat er gewelddadige acties ondernomen worden tegen personen met hiv of aids (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Bovendien blijkt uit informatie dat de Gambiaanse overheid werkt aan de verzorging, behandeling en steunverlening aan personen die hiv-positief zijn en dat er wordt gewerkt aan hiv-preventie campagnes.

Uit het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dermate geïsoleerd en systematisch gediscrimineerd te zullen worden dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming, te meer nu op verschillende niveaus in Gambia, zowel van overheidswege als door diverse (internationale) organisaties en instellingen, inspanningen worden geleverd voor de verbetering van de levensomstandigheden van personen met hiv/aids, m.b.t. zowel de gezondheidszorg als stigmatisering. U toont bijgevolg niet aan dat er in uw concreet geval sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden en dat de mogelijke discriminatie die u eventueel zou ondergaan in geval van terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw besmetting met het hiv-virus een vervolging inhoudt in de zin van artikel A (2) van het Verdrag van Geneve.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.”.

Verzoekers verklaringen aangaande zijn voorgehouden vrees voor discriminatie, achterklap en sociale uitsluiting omwille van zijn hiv-positieve status bevatten geen concrete elementen die erop wijzen dat er voor hem bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou bestaan. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Dit is niet het geval.

Verzoeker brengt evenmin een concreet gegeven bij waaruit de afwezigheid kan blijken van een effectieve en niet-tijdelijke bescherming tegen daden van vervolging in Gambia, en in het bijzonder de onwil van actoren van bescherming om bescherming te verlenen tegen de gevreesde vervolging(en) indien de daad van vervolging op zichzelf niet is verbonden met zijn behoren tot de sociale groep van personen met HIV.

Uit de informatie toegevoegd in het administratief dossier blijkt dat de overheid zich (op beleidsniveau) engageert om het gevecht tegen HIV aan te gaan en hierbij respect voor mensenrechten nastreeft. Uit niets kan blijken dat verzoeker, indien geconfronteerd met daden van vervolging, geen beroep op bescherming van de overheid zou kunnen doen omwille van zijn HIV-besmetting.

Verzoeker toont aldus noch middels zijn verklaringen, noch middels documenten het wettelijk vereiste verband (*nexus*) aan tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden. Verzoeker brengt evenmin landeninformatie bij waaruit dergelijke *nexus* kan blijken. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij omwille van het behoren tot de sociale groep van personen met HIV een geponde vluchtelingenrechtelijke vrees heeft.

19. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat verzoekers medische problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en evenmin ressorteren onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Verzoeker dient voor de beoordeling van de door hem ingeroepen medische problemen de geëigende procedure te volgen, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

20. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

21. Verzoeker legt geen enkel stuk voor ter staving van zijn identiteit of nationaliteit terwijl verzoeker legaal met zijn paspoort en visum via Senegal naar Frankrijk was gereisd. Hoewel verzoeker stelde dat zijn paspoort gestolen werd in Frankrijk (zie *“Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”* van 7 maart 2019), legt hij evenmin enig ander (begin van) bewijs voor ter staving van zijn identiteit.

De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele

geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

22. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

23. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS